

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2006. január 26. *

A C-2/05. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Arbeidshof te Brussel (Belgium) a Bírósághoz 2005. január 5-én érkezett 2004. december 23-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Rijksdienst voor Sociale Zekerheid**

és

a **Herbosch Kiere NV**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: N. Colneric (előadó), a negyedik tanács elnökekeként eljárva, J. N. Cunha Rodrigues és K. Lenaerts bírák,

* Az eljárás nyelve: holland.

főtanácsnok: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
hivatalvezető: R. Grass,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Rijksdienst voor Sociale Zekerheid képviselőjében P. Derveaux advocaat,
- a Herbosch Kiere NV képviselőjében B. Mergits advocaat,
- Írország képviselőjében D. O'Hagan, meghatalmazotti minőségben,
- a szlovén kormány képviselőjében M. Remic, meghatalmazotti minőségben,
- a svéd kormány képviselőjében K. Norman, meghatalmazotti minőségben,
- az Egyesült Királyság kormánya képviselőjében M. Bethell, meghatalmazotti minőségben, segítője: T. Ward barrister,

- az Európai Közösségek Bizottsága képviselőjében P. van Nuffel és D. Martin, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 14. cikke (1) bekezdése a) pontjának, valamint az 1408/71/EGK rendelet végrehajtására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 1972. március 21-i 574/72/EGK tanácsi rendelet 11. cikke (1) bekezdése a) pontjának értelmezésére vonatkozik, azoknak az 1991. június 25-i 2195/91/EGK tanácsi rendelettel (HL L 206., 2. o.) módosított 1983. június 2-i 2001/83/EGK tanácsi rendelettel (HL L 230., 6. o.) módosított és naprakésszé tett formájában (a továbbiakban: 1408/71 rendelet, illetve 574/72 rendelet).
- 2 E kérelmet a Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (Országos Társadalombiztosítási Hivatal, a továbbiakban: Rijksdienst) és a belga Herbosch Kiere NV társaság (a továbbiakban: Herbosch Kiere) közötti, az ez utóbbi által kiküldött ír munkavállalók után fizetett társadalombiztosítási járulék visszafizetése tárgyában folyó jogvitában terjesztették elő.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

Az 1408/71 rendelet

- 3 Az 1408/71 rendelet II. címe, amely a 13–17a. cikket foglalja magában, a társadalombiztosítási ügyekben alkalmazandó jog meghatározására vonatkozó szabályokat tartalmazza.

- 4 E rendelet 13. cikkének (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A 14–17. cikk rendelkezéseire is figyelemmel:

- a) egy tagállam területén alkalmazott személy e tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozik, még abban az esetben is, ha egy másik tagállam területén rendelkezik lakóhellyel, vagy, ha az őt alkalmazó vállalkozás vagy magánszemély székhelye vagy lakóhelye egy másik tagállam területén található;

[...]”

5 Ugyanezen rendelet 14. cikke a következőt írja elő:

„(1) A 13. cikk (2) bekezdésének a) pontja az alábbi kivételekkel és körülmények között alkalmazandó:

- a) i. Az a munkavállaló, akit az őt egy tagállam területén alkalmazó vállalkozás a számára teljesítendő munkavégzés céljából egy másik tagállam területére küld ki, továbbra is az előbb említett tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozik, feltéve hogy e munka várható időtartama nem haladja meg a tizenkét hónapot, illetve a munkavállalót nem olyan munkavállaló felváltására küldték ki, akinek kiküldetési ideje letelt;

[...]

A migráns munkavállalók szociális biztonságával foglalkozó igazgatási bizottság 128. sz. határozata

- 6 Az 1408/71 rendelet 81. cikkének a) pontja alapján az e rendelet IV. címének megfelelően létrehozott, a migráns munkavállalók szociális biztonságával foglalkozó igazgatási bizottság (a továbbiakban: igazgatási bizottság), amelynek feladata egyebek között a rendelet rendelkezéseiből eredő igazgatási, illetve értelmezési kérdések kezelése, ebből a célból hozta meg az 1408/71 rendelet 14. cikke (1) bekezdése a) pontjának és 14c. cikke (1) bekezdésének alkalmazásáról szóló, 1985. október 17-i 128. sz. határozatát (HL 1986. C 141., 6. o.), amely az alapügy tényállásának

megvalósulása idején hatályban volt. E határozat helyébe az 1996. május 31-i 162. sz. határozat (HL L 241., 28. o.) lépett, amely a tényállás megvalósulása után lépett hatályba, és ez utóbbi határozat helyébe a 2000. december 13-i 181. sz. határozat lépett (HL 2001. L 329., 73. o.).

- 7 A 128. sz. határozat 1. pontja szerint az 1408/71 rendelet 14. cikke (1) bekezdésének a) pontja arra a munkavállalóra is irányadó, akire „valamelyik tagállam joga alkalmazandó, és e tagállamban, ahol a vállalkozás székhelye vagy telephelye van, azért alkalmazták, hogy egy másik tagállam területére küldjék ki, feltéve hogy:
- a) a kiküldetés tartama alatt szerves kapcsolat áll fenn e vállalkozás és a munkavállaló között;
 - b) e vállalkozás tevékenységét általában az első tagállam területén végzi, azaz az olyan vállalkozások esetében, amelyek tevékenysége munkavállalók más vállalkozások részére történő időleges rendelkezésre bocsátása, a vállalkozás szokásosan e tagállam területén letelepedett felhasználók részére és e tagállam területén történő foglalkoztatás céljából bocsát munkavállalókat rendelkezésre.”

Az 574/72 rendelet

- 8 Az 574/72 rendelet 11. cikkének (1) bekezdése, amely „A rendeletnek az alkalmazandó jogszabályokat meghatározó rendelkezéseinek végrehajtása” című III. címben található a következőképpen rendelkezik:

„(1) Azon tagállam hatáskörrel rendelkező hatósága által kijelölt intézmény, amely tagállam jogszabályait továbbra is alkalmazni kell a munkavállalóra,

- a) a munkavállaló vagy munkáltatója kérésére a rendelet 14. cikke (1) bekezdésében [...] említett esetekben;

igazolást állít ki, amely tanúsítja, hogy a munkavállaló továbbra is e jogszabályok hatálya alá tartozik, és megjelöli, hogy meddig [...]”

A fent ismertetett rendelkezésben említett igazolás „kiküldetési igazolásként” vagy „E 101-es igazolásként” ismert.

A belga szabályozás

- 9 A határozott időtartamú munkaviszonyról, a munkaerő-kölcsönzésről és munkaerő-átadásról szóló, 1987. július 24-i törvény 31. cikkének (1) bekezdése (*Moniteur belge*, 1987. augusztus 20., 12405. o.) a következőképpen rendelkezik:

„Tilos a természetes vagy jogi személy által végzett, az I. és a II. fejezetben meghatározott szabályoktól eltérő bármely olyan tevékenység, amely az e személy által alkalmazott munkaerő olyan harmadik személy részére történő rendelkezésre bocsátásából áll, aki felhasználja e munkaerőt, és felette a munkáltatói jogok bármely részét gyakorolja, kivéve a minisztertanácsban megtárgyalt királyi rendelettel kijelölt egyes nonprofit egyesületeket.”

Az alapügy és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 10 A Herbosch Kiere az 1991 áprilisától szeptemberéig tartó időszak alatt két helyen Belgiumban árokfal-burkolási és betonozási munkákat végzett, valamint vasbeton szerkezeteket épített. E munkák elvégzése érdekében e társaság az ír ICDS Constructors Ltd társasághoz fordult (a továbbiakban: ICDS Constructors). Két alvállalkozási szerződést kötöttek a két érintett építkezésre.
- 11 A Herbosch Kiere ellenőrizte többek között, hogy az ICDS Constructors Belgiumban foglalkoztatott munkavállalói rendelkeztek-e az 574/72 rendelet 11. cikke alapján az illetékes ír hatóságok által kiadott érvényes kiküldetési igazolással, és hogy az e munkavállalók után fizetendő társadalombiztosítási járulékot Írországból megfizették-e. Az elsőfokú bíróság szerint egy kivétellel az összes érintett munkavállalónak volt E 101-es igazolása.
- 12 1992. október 12-én a belga foglalkoztatási és munkaügyi minisztérium társadalombiztosítási ellenőrző szerve jegyzőkönyvben megállapította, hogy a Herbosch Kiere az ICDS Constructors által a rendelkezésére bocsátott ír munkavállalókat foglalkoztat, és hogy valójában nem az utóbbi, hanem a Herbosch Kiere e munkavállalók tényleges munkáltatója.
- 13 A jegyzőkönyv megállapításai alapján a Rijksdienst úgy ítélte meg, hogy a Herbosch Kiere gyakorolja az érintett munkavállalók felett a munkáltatói jogok bizonyos részét, ezért úgy kell tekinteni, hogy e munkavállalók munkaviszonyban állnak a Herbosch Kierével. Következésképpen a Rijksdienst előírta a Herbosch számára, hogy fizesse meg a belga társadalombiztosítási rendszer alapján fizetendő járulékokat.

- 14 A Herbosch Kiere feltételesen utalta át a Rijksdienst által e járulékok címén követelt összeget, azaz 3 647 567 BEF-et (90 420,82 eurót), és az Arbeidsrechtbank te Brusselhez (brüsszeli elsőfokú munkaügyi bíróság) benyújtott keresetében kérte annak visszatérítését. A bíróság e kérésének nagyrészt helyt adott.
- 15 Az Arbeidshof te Brusselnek (brüsszeli másodfokú munkaügyi bíróság), amelyhez a Rijksdienst fellebbezett, kétségei vannak az 1408/71 rendelet szóban forgó rendelkezéseinek értelmezésével kapcsolatban. A C-202/97. sz. FTS-ügyben 2000. február 10-én hozott ítélet (EBHT 2000., I-883. o.) és a C-178/97. sz., Banks és társai ügyben 2000. március 30-án hozott ítélet (EBHT 2000., I-2005. o.) fényében a kérdést előterjesztő bíróság azt szeretné tudni, hogy az érintett munkavállalókat fogadó tagállam illetékes hatóságának és nemzeti bíróságainak milyen jogi jelentőséget kell tulajdonítaniuk az E 101-es igazolásnak. Tekintettel a Rijksdienst által a kérdést előterjesztő bíróság előtt előterjesztett észrevételekre, amelyek szerint ez az igazolás csak tükrözi azt a statikus állapotot, amely a kiküldetés időpontjában fennáll, vagy amelynek fenn kellene állnia, a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánja megtudni, hogy milyen feltételek között ellenőrizhető a munkavállaló és az őt kiküldő vállalkozás közötti, a kiküldetés tartama alatti szerves kapcsolat fennállása.
- 16 E körülmények között az Arbeidshof te Brussel úgy döntött, hogy felfüggeszti az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Vizsgálhatja- és/vagy megítélheti-e a fogadó állam bírósága, hogy van-e munkajogi kapcsolat a kiküldő vállalkozás és a kiküldött munkavállaló között, figyelemmel arra a tényre, hogy az 1408/71/EGK rendelet 14. cikke (1) bekezdése a) pontja szerinti, „[őt] alkalmazó vállalkozás” fogalom (a 128. sz. határozat értelmében) azt követeli meg, hogy a kiküldetési idő alatt a munkajogi kapcsolat fennmaradjon?

- 2) Figyelmen kívül hagyhatja-e, és/vagy semmisnek nyilváníthatja-e a nevezett igazolást (E 101-es nyomtatvány) a kiállítótól eltérő tagállam bírósága, ha a megítélésére bízott ténybeli körülmények alapján nyilvánvaló, hogy a kiküldő vállalkozás és a kiküldött munkavállaló között a kiküldési idő alatt nem állt fenn szerves kapcsolat?

- 3) Kötve van-e a kiküldő állam illetékes intézménye a fogadó állam határozatához, ha a fogadó állam a fent említett körülmények miatt a nevezett igazolást (E 101-es nyomtatvány) figyelmen kívül hagyja, és/vagy semmisnek nyilvánítja?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

- ¹⁷ Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések csak az 1408/71 rendelet 14. cikke (1) bekezdésének a) pontjára és az 574/72 rendelet 11. cikke (1) bekezdésének a) pontjára vonatkoznak. Nem kell tehát figyelembe venni a munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló, 1996. december 16-i 96/71/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet (HL 1997. L 18., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 2. kötet, 431. o.), amelynek tizenkilencedik preambulumbekzdése értelmében „a közösségi jogszabályok más rendelkezéseinek sérelme nélkül ez az irányelv nem jár együtt azzal a kötelezettséggel, hogy jogilag elismerjék a munkaerő-kölcsönzést folytató vállalkozások létezését, sem nem érinti azoknak a jogszabályoknak a tagállamok általi alkalmazását, amely jogszabályok a munkavállalók rendelkezésre bocsátására és azokra a munkaerő-kölcsönzést folytató vállalkozásokra vonatkoznak, amelyek nem az adott tagállam területén telepedtek le, de a szolgáltatások nyújtásának keretén belül ott működnek”.

Az első és a második kérdésről

- 18 Első és második kérdésével a kérdéseket előterjesztő bíróság lényegében azt szeretné tudni, hogy az 574/72 rendelet 11. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján kiadott E 101-es igazolás köti-e, és mennyiben, a fogadó állam belső jogrendszerét abban a tekintetben, hogy fennáll-e a kiküldetés tartama alatt szerves kapcsolat a kiküldő vállalkozás és a kiküldött munkavállaló között.
- 19 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint, amelyet az igazgatási bizottság 128. sz. határozata megismétel, az egyik tagállamban székhellyel rendelkező vállalkozás és az általa egy másik tagállam területére kiküldött munkavállalók közötti szerves kapcsolatnak a munkavállalók kiküldetésének időtartama alatt való fennmaradása az 1408/71 rendelet 14. cikke (1) bekezdése a) pontja alkalmazásának egyik feltétele (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott FTS-ítélet 24. pontját). Az E 101-es igazolásban található nyilatkozat alapja e kapcsolat fennállása.
- 20 Ez az igazolás az 1408/71 rendelet 14. cikke (1) bekezdése a) pontja által előírt anyagi jogi szabályozáshoz hasonlóan meg kívánja könnyíteni a munkavállalók szabad mozgását és a szolgáltatások szabad nyújtását (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott FTS-ítélet 48. pontját).
- 21 Az igazolásban a munkaerő-kölcsönző vállalkozás székhelye szerinti tagállam illetékes hatósága úgy nyilatkozik, hogy a kiküldetés tartama alatt saját társadalombiztosítási rendszere továbbra is alkalmazandó a kiküldött munkavállalókra. Ezáltal

– azon elv értelmében, hogy a munkavállalók csak egy társadalombiztosítási rendszerhez tartozzanak – az igazolás szükségképpen feltételezi, hogy a másik tagállam rendszere nem lehet alkalmazható (a fent hivatkozott FTS-ítélet 49. pontja).

- 22 A jóhiszemű együttműködés EK 10. cikkben lefektetett elve azt a kötelezettséget rója a kiadó intézményre, hogy a társadalombiztosítási téren irányadó jog meghatározására vonatkozó szabályok alkalmazása érdekében megfelelően mérlegelje a releváns tényeket, és ezáltal garantálja az E 101-es igazolásban szereplő megállapítások pontosságát (a fent hivatkozott FTS-ítélet 51. pontja).
- 23 Ami azon tagállam illetékes intézményeit illeti, ahová a munkavállalókat kiküldik, az együttműködés EK 10. cikk szerinti kötelezettségéből az következik, hogy e kötelezettségeket nem tartanak tiszteletben, és az 1408/71 rendelet 14. cikke (1) bekezdésének a) pontját, valamint az 574/72 rendelet 11. cikke (1) bekezdésének a) pontját megsértették, ha e tagállam intézményei úgy tekintenek, hogy az igazolás megállapításai nem kötik őket, és e munkavállalókra kiterjesztenék a saját társadalombiztosítási rendszerüket is (lásd a fent hivatkozott FTS-ítélet 52. pontját).
- 24 Következésképpen az E 101-es igazolás, amennyiben azt a vélelmet állítja fel, hogy a kiküldött munkavállalókra szabályosan kiterjed a kiküldő vállalkozás székhelye szerinti tagállam társadalombiztosítási rendszere, köti annak a tagállamnak az illetékes intézményét, amelybe ezeket a munkavállalókat kiküldték (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott FTS-ítélet 53. pontját).

- 25 Az ellenkező megoldás veszélyeztetné azt az elvet, hogy a munkavállalók csak egy társadalombiztosítási rendszerhez tartozzanak, valamint az irányadó rendszer előreláthatóságát is, és ezáltal a jogbiztonságot. Azokban az esetekben, amelyekben az alkalmazandó rendszert nehéz meghatározni, mindkét érintett tagállam illetékes intézménye hajlamos lenne az érintett munkavállalók hátrányára úgy gondolni, hogy a saját társadalombiztosítási rendszere alkalmazandó rájuk (lásd a fent hivatkozott FTS-ítélet 54. pontját).
- 26 Ebből következőleg mindaddig, amíg az E 101-es igazolást nem vonják vissza, vagy nyilvánítják érvénytelennek, azon tagállam illetékes intézményének, amelybe a munkavállalókat kiküldték, figyelembe kell vennie azt, hogy e munkavállalók már az őket alkalmazó vállalkozás székhelye szerinti állam társadalombiztosítási rendszerének vannak alávetve, és ez az intézmény ezért a szóban forgó munkavállalókat nem vetheti alá a saját társadalombiztosítási rendszerének (lásd a fent hivatkozott FTS-ítélet 55. pontját).
- 27 Az igazolást kiadó tagállam illetékes intézményének feladata azonban, hogy a kiadás megalapozottságát felülvizsgálja, és adott esetben visszavonja az igazolást, amikor a munkavállalók kiküldetésének helye szerinti tagállam illetékes intézménye kételyét fejezi ki az igazolás alapjául szolgáló tények, és ezáltal a benne szereplő megállapítások helytállóságával kapcsolatban, egyebek között azért, mert e megállapítások nem felelnek meg az 1408/71 rendelet 14. cikke (1) bekezdése a) pontjának (lásd a fent hivatkozott FTS-ítélet 56. pontját).
- 28 Abban az esetben, ha az érintett intézmények nem jutnának megegyezésre például egy konkrét helyzet sajátos tényeinek értékelését illetően, és ezért azzal kapcsolatban sem, hogy az az 1408/71 rendelet 14. cikke (1) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozik-e, lehetőségük van az igazgatási bizottsághoz fordulni (lásd a fent hivatkozott FTS-ítélet 57. pontját).

- 29 Ha a bizottság nem tudja összhangba hozni az illetékes intézményeknek az ügyben alkalmazandó jogra vonatkozó álláspontját, az a tagállam, amelynek területére az érintett munkavállalókat kiküldték, a kiadó intézmény tagállamában létező esetleges jogorvoslatokat nem érintve legalábbis azt megteheti, hogy az EK 227. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárást indít annak érdekében, hogy a Bíróság ezen eljárás keretében megvizsgálhassa, hogy milyen jog irányadó ezekre a munkavállalókra, és így azt is, hogy az E 101-es igazolásban szereplő megállapítások pontosak voltak-e (lásd a fent hivatkozott FTS-ítélet 58. pontját).
- 30 Ha az illetékes nemzeti intézmény a kiküldött munkavállalót fogadó saját tagállama bíróságához fordulva érvénytelennek nyilváníthatna egy E 101-es igazolást, akkor a tagállamok illetékes intézményei közötti jóhiszemű együttműködésre alapított rendszer veszélybe kerülne.
- 31 Mindaddig, amíg nem vonták vissza, vagy nyilvánították érvénytelennek, az E 101-es igazolás kötelező erővel bír azon tagállam belső jogrendjében, amelybe az érintett munkavállalókat kiküldték, és ebből következőleg köti e tagállam intézményeit.
- 32 Ebből az következik, hogy a fogadó tagállam bíróságának nincs hatásköre az E 101-es igazolás érvényességét felülvizsgálni azon tények vonatkozásában, amelyek alapján az igazolást kiadták, így különösen annak tekintetében, hogy fennáll-e szerves kapcsolat a munkavállalót kiküldő vállalkozás és a kiküldött munkavállaló között.

- 33 Tekintettel a fenti megfontolások összességére, az első és a második kérdésre azt kell válaszolni, hogy az 574/72 rendelet 11. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján kiadott E 101-es igazolás mindaddig, amíg az azt kiadó tagállam hatóságai nem vonták vissza, vagy nyilvánították érvénytelennek, köti azon tagállam illetékes hatóságát és bíróságait, amelybe a munkavállalókat kiküldték. Következésképpen a fogadó tagállam bíróságának nincs hatásköre az E 101-es igazolás érvényességét felülvizsgálni azon tények vonatkozásában, amelyek alapján az igazolást kiadták, így különösen annak a tekintetében, hogy a munkavállalók kiküldetésének tartama alatt fennáll-e az 1408/71 rendelet 14. cikke (1) bekezdésének a) pontja és a 128. sz. határozat 1. pontja szerinti szerves kapcsolat a munkavállalókat kiküldő, az egyik tagállamban székhellyel rendelkező vállalkozás és a másik tagállam területére kiküldött munkavállalók között.

A harmadik kérdéstről

- 34 Tekintettel az első és a második kérdésre adott válaszra, a harmadik kérdésre nem szükséges válaszolni.

A költségekről

- 35 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján, a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

Az 1991. június 25-i 2195/91/EGK tanácsi rendelettel (HL L 206., 2. o.) módosított 1983. június 2-i 2001/83/EGK tanácsi rendelettel (HL L 230., 6. o.) módosított és naprakésszé tett, az 1408/71 rendelet végrehajtására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 1972. március 21-i 574/72/EGK tanácsi rendelet 11. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján kiadott E 101-es igazolás mindaddig, amíg az azt kiadó tagállam hatóságai nem vonták vissza, vagy nyilvánították érvénytelennek, köti azon tagállam illetékes hatóságát és bíróságait, ahova a munkavállalókat kiküldték. Következésképpen a fogadó tagállam bíróságának nincs hatásköre az E 101-es igazolás érvényességét felülvizsgálni azon tények vonatkozásában, amelyek alapján az igazolást kiadták, így különösen annak a tekintetében, hogy a munkavállalók kiküldetésének tartama alatt fennáll-e a 2195/91 rendelettel módosított 2001/83 rendelettel módosított és naprakésszé tett, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 14. cikke (1) bekezdésének a) pontja és a migráns munkavállalók szociális biztonságával foglalkozó igazgatási bizottság 128. sz., az 1408/71 rendelet 14. cikke (1) bekezdése a) pontjának és 14c. cikke (1) bekezdésének alkalmazásáról szóló határozatának 1. pontja szerinti szerves kapcsolat a munkavállalókat kiküldő, az egyik tagállamban székhellyel rendelkező vállalkozás és a másik tagállam területére kiküldött munkavállalók között.

Aláírások